

Stanetu Andreju Oblaku - v spomin

Sredi januarja lanskega leta smo se na škofjeloškem pokopališču Lipica za vedno poslovili od Staneta Andreja Oblaka – Poličarja iz Puštala.

Kruta usoda je hotela, da je nekdanj številna družina znanega krovca in tesarja Lovra Oblaka v dobrih petih letih izgubila kar štiri svoje člane.

V družini, kjer je bilo šest otrok, se je Stane rodil kot četrti in prvi moški potomec Poličarjevih – leta 1934. Odraščal je v Puštalu ob Poljanski Sori, na katero je bil navezan vse življenje. Trda očetova roka je Staneta vzgajala, da je znal ceniti in spoštovati delo ter ljudi.

Po končanem študiju na nekdanjem gradbenem tehnikumu v Ljubljani je služboval v Škofji Loki. Službena pot ga je vodila od Gradisa, občinske uprave, Komunalnega podjetja, do mesta direktorja Slikopleskarstva. Leta 1978 se je odločil za samostojno obrt. Sredi osemdesetih let pa se je začel vse bolj posvečati izdelovanju zdravilnih mazil po receptih svoje stare mame.

Njegov nemirni duh v raziskovanju in dokazovanju zdravljenja z naravnimi zdravili, ga je pripeljal do proučevanja bioterapije in radiestezije.

Leta 1989 je v samozaložbi izdal tudi knjigo z navedeno tematiko. Uvodno besedo mu je posvetil sam akademik prof. dr. Anton Trstenjak. Ni naključje, da je zato Stane prijateljeval tudi z znanim slovenskim zeliščarjem, patrom Simonom Ašičem.

Ločanom bo ostal v spominu kot velik ljubitelj umetnosti. Že v rani mladosti se je posvetil glasbi. Obvladal je igranje klarineta, instrumenta, ki ga je vrsto let igral tudi pri škofjeloškem pihalnem orkestru. Okušal se je tudi v upodabljanje umetnosti kot slikar in rezbar samouk. Njegove oljne slike in rezbarska dela danes krasijo domove znancev in prijateljev širom po Sloveniji. Kot direktor podjetja Slikopleskarstvo je pomagal sofinancirati

Stane Oblak

in promovirati prenekatero razstavo priznanih in amaterskih slikarjev ter rezbarjev. Za tako poslanstvo sta ga navduševala njegova dolgoletna prijatelja – ravnatelj loškega muzeja, prof. Andrej Pavlovec, in njegov ribiški kolega, akademski slikar Peter Adamič. Žal jih danes ni več med nami.

Šum deroče reke ga je spremljal od otroštva, zato ga je prevzel za vse življenje. Bil je navdušen športni ribič. Poznal je vse skrivnosti podvodnega sveta. Trofejni primerki kapitalnega ulova še danes krasijo stene njegovega stanovanja. Poskušal se je tudi v nogometni igri na loškem igrišču v Puštalu. Kot aktivni igralec in še bolj kot nogometni sodnik je bil poznan po vsej Gorenjski.

Po naravi je bil sila duhovit in dobrega srca. S smislom za humor, čeprav včasih začinjen s kančkom sarkazma, si je pridobil veliko prijateljev in znancev. Vrata njegovega doma so bila vedno odprta za vse ljudi dobre volje.

Zato ni naključje, da se je ob njegovem slovesu 15. januarja lanskega leta zbralo toliko prijateljev in znancev.